

Krishnamurti

Heyecan doruk noktasındaydı. Genç ve yakışıklı adam sakın adımlarla salona girdi. Şefkatle parlayan gözleri, onu sabırsızlıkla bekleyen topluluğu kucakladı. Ve eşsiz bir zarafetle şunları söyledi:

“Hakikat; yolu da, sınırları da, koşulları da olmayan bir ülkedir. Gerçeğe götüren hiçbir yol, hiçbir din, hiçbir mezhep yoktur. Gerçek, örgütlenemez ve örgütlenmemelidir de... Ben mürit istemiyorum ve bunda ısrarlıyım. Bir insanın peşinden gittiğiniz zaman, gerçeğin yolunda ilerleyemezsiniz. Sizler on sekiz yıldan beri dünyayı kurtaracak, sizin yüreklerinizi şenlendirecek, sizi esaretten özgürlüğe çıkaracak bir öğretmen bekliyordunuz. Bunun için örgütlendiniz. Acaba böyle bir inanç, yaşamınızdaki yararsız şeyleri silip götürdü mü? Sizi daha ergin ve daha özgür yaptı mı? Şimdi başka bir örgüt kurup bir başkasının gelip sizi kurtarmasını bekleyebilirsiniz. Kendinizi içine kapatmak için yeni kafesler örmeniz beni ilgilendirmez. Benim tek istediğim insanların mutlak ve koşulsuz bir özgürlüğe ulaşmalarına yardımcı olmaktır.”

Dünyalar altüst oldu birden. Kopan fırtına; 60,000 üyesi, bol parası ve sayısız arazisiyle tanınan meşhur Teozofi Cemiyeti’nin, seçip, yetiştirip, mesih ilan ettiği Jiddu Krishnamurti’yi uluslararası platforma taşıyacak Doğu Yıldızı örgütünü darmadağın etti. Yıl 1929’dı. Kendi kanatlarıyla uçmaya karar veren otuz dört yaşındaki isteksiz mürşit, ondan beklenileni beklenmedik bir şekilde yerine getirmişti bile...

Sade bir mutlulukla geçen çocukluğunda da yüreğini elinde taşımıştı, Krishnamurti. Hindistan gibi bir ülkede, ailesinin hizmetinde çalışanlarla kendisi arasında bulunması gereken aşılmaz uçurumun farkında değildi. Exupery’nin ‘Küçük Prens’ini andıran bir hali vardı. Tamamen kendisine ait bir evrende yaşıyordu. Saatlerce meraklı bakışlarıyla incelediği kuşlar, böcekler ve çiçekler arkadaşlık etmekteydiler ona. Onları hiç incitmeyip, hep sevdiği için...

On üç yaşındayken, deniz kıyısında oyun oynadığı bir gün, Teozofi Cemiyeti’nin kurucusu Madame Blavatsky’nin yirmi yıl önce yaptığı kehanet gerçekleşti. Çocuğun bencillikten yoksun enerjisine kapılan Bishop Leadbeater, vakit kaybetmeden yeni çağın İsa adayını cemiyetin yeni başkanı Annie Besant’a tanıştırdı. Etkilenen Besant, Krishnamurti’yle küçük kardeşinin öğrenimini üstlendi. İki kardeşin iki farklı kaderi onları Londra’da beklemekteydi artık.

“K” olarak çağrılmayı tercih eden bilgelerin bilgesi, ilk kitabını yazdığında on dört yaşındaydı. Bir yıl sonra Teozofi’nin ilkelerini

öğretmeye başladı. Geçen zaman içinde git gide derinleşen mistik tecrübeleri ve 1922 yılında vecit halindeyken yaşadığı aydınlanma, öğretisinin özünü açıklayan fesih konuşmasını hazırladı.

Bahsettiği, “mutlak ve koşulsuz özgürlük”, insanın kendine dönüp kendini tanımasıydı. Zihni boşaltarak, her an, her şeyin farkında olmasıydı. Sevgiyi boğan tüm koşullanmalardan kurtulmasıydı. Kimseye bel bağlamadan yaşamasıydı.

Spirituel felsefeleri anlatmadı Krishnamurti; çünkü onların da üstündeydi. Kutsalın içine yerleştirdiği insanoğlunun durumunu analiz ederek, günlük yaşamda karşılaştığımız problemleri çözmenin yollarını gösterdi. Başbakanlardan, bilim adamlarına, işçilerden çocuklara varıncaya kadar herkese...

Altmış yıl boyunca durmadan dünyayı gezdi ve konuştu. Yazılı tarihte hiç bir insanın konuşmadığı kadar... Belki yorulmuştu ama, onu da kimse bilmedi. Doksan bir yaşında sessiz sedasız öldü.

Tevazuun tarifi bu ulvî insan, 100,000 sayfalık irfan bıraktı geride. Toplu eserleri, Türkçe de dahil olmak üzere yaklaşık elli dile çevrildi. Kitaplarından birinden, bugün bize şöyle sesleniyor Krishnamurti:

“Bir insanı sevmenin ne demek olduğunu biliyor musunuz? Bir ağacı, bir kuşu ya da bakıp gözettığınız bir evcil hayvanı sevebilir misiniz? Size hiç bir karşılık vermese, gölgesinden de yararlanamasanız; arkanızdan da gelmese, size bağımlılık da duymasa yine de sevebilir misiniz?”

